

NA VANDRU V OPIÁČĚCH HORÁCH

ÁčEtrtek, 22 Áerven 2017

BÁhem našeho cestování po Etiopii projevily dvě tÁetiny naší výpravy - tedy manÁelka Joanne a naše mladší holka Mary - pÁání, podniknout nÁkolikadenní trek v divokých Simien Mountains. Moje chabé námitky, Áe na takovou akci nemáme výstroj, ignorovaly a protoÁe jsem byl pÁehlasován, musel jsem se podÁít.

Do mÁsteÁka Debarke jsme dojeli z pÁijemného, historického a hezkého Gondaru typickým etiopským minibusem celkem bez problémů. To znamená, namaÁkaní jako sardinky. Do minibusů, ve kterých jsou normálně sedadla pro 7 lidí narvou vynalézaví domorodci sedadel 15 a když uÁ je tÁch sedadel tolik, to by v tom byl Áert, aby si na nÁ nesedlo 20 více lidí, plus ÁtidiÁ a prÁvodÁi. Debarke je vlastně jen jediná prašná ulice s nÁkolika hotely a spoustou obchÁdků. Celkově pÁsobí dojmem díry po granátech, ale na rozdíl od vÁtšiny etiopských mÁst je zde díky nedalekým horám obÁas moÁno zahlédnout i bledou tvÁ. Naše pošetilé plány o tom, Áe si budeme moci vypÁjÁit výs na kempování a jet do hor autobusem, vzaly velice rychle za své. Do hor je moÁno jet jediná s prÁvodcem, který vše zaÁtí. VÁetně nejznÁjších poplatků, výstroje i jídla. To ovšem za ceny hodně neetiopské. Nakonec jsme se dohodli s jedním mladým, chytrým a anglicky perfektně hovoÁícím mužem na 900 dolarech pro 3 lidi na dny. To se nemusí zdát moc, ale za takové peníze mÁÁete po Etiopii cestovat klidně dva týdny. Ale zaplatili jsme a byli jsme naloÁeni do landroveru, kde uÁ na nás Áekali kromě ÁtidiÁe a prÁvodce i kuchaÁ a jeho pomocník. Bylo nám tÁmeÁeno, Áe se k nám v horách pÁipojí i dva pohánÁi mul se svými zvíÁátky. A posledním Álenem výpravy byl “scout”. Velice vychrtlý, stále se usmívající pan se samopalem AK-47, kterému jsme hned zaÁali Átíkat Mr. Kalašnikov. A v téhle sestavě jsme vyrazili do hor.

Cesta k bráně parku byla prašná a rozbitá, za branou parku ještě prašnější a rozbitější. Po asi dvouhodinové jízdě pokračoval ÁtidiÁ i kuchaÁ v cestě a zanechali nás i s prÁvodcem a panem Kalašnikovem v oblaku prachu. Když se prach rozptýlil, zalapali jsme úÁasem po dechu. Stáli jsme na pláni porostlé suchou stepní trávou, na okraji naprosto kolmého, asi kilometr vysokého srazu. Pod námi byla krajina s Áekami, potoky a vesniÁkami, a pÁed námi neuvÁitelně krásná scenérie, pÁipomínající svými srázy a plateau, americký Grand Canyon.

KdyÁ jsme se vynadávali, vyrazili jsme po stezce, která se vinula po okraji srazu na cestu. Tráva, zakrslé stromy a nikde nikdo. Á po hodině jsme potkali dva drsně vyhlíÁející horaly s puškami, které vypadaly, Áe pamatují první světovou válku. Vyfotit jsem se je neodvÁil.

Pochodovali jsme takhle s krátkými pÁestávkami asi 4 hodiny, aÁ jsme pÁišli znovu k silnici a k našemu prvnímu campu zvanému Sankaber. Ten se sestával ze stanice rangerů národního parku, domků jejich rodin a nÁkolika chat pro turisty. Chaty byly jen boudy z vlnitého plechu, ale uvnitř byly pohodlné a Áisté povleÁené postele s nÁkolika dekami. ProtoÁe noci jsou v horách chladné i v Africe. Na malém kopeÁku nad chatou uÁ na nás Áekali prostÁený stůl, Áidle, Áaj, káva a zákusky. Nedaleko dÁepě na bobku usmívající se pan Kalašnikov se svou z Později, po malé prohlídce okolí, nás Áekal i veÁe s nÁkolika chody. No prostě - drsně vandru. Jedině nepohodlný záchod - betonová bouda dost daleko od chaty, kde jediné “zaÁízení” byla díra v zemi. Po pÁijemné prospané noci jsme po dÁkladné snídani vyrazili za chladného rána na další cestu. Díky bystrozraku našich prÁvodců jsme v dálce viděli etiopského vlka, který pÁipomíná spíše lišku. UÁ jich na světě zbývá jen okolo 400!

Po pár hodinách jsme pÁišli k Geetch Abyss Falls. Vodopád se tam Átí do hluboké propasti a pohled je to prostě úchvatný. Tam jsme potkali další turistickou výpravu, jedinou za celou cestu. SympatíÁí cestovatelé - dva AmeriÁani, Izraelec a Italka. Ovšem jejich scout má jen jakousi špuntovku z dob Benita Mussoliniho, který se hrdou Habeš snažil kdysi okupovat. To my jsme byli vyzbrojeni lepe… Po delším pochodu se pÁed námi v dálce objevila další chata, ale cesta k ní byla zarubaná. Mezi námi a 3 kilometry vzdálenou chatou bylo stádo Gelada Monkeys. To je druh paviánů, kteÁí Áijí jen v Etiopii. Je jich celkově asi 4000 a tohle stádoÁko málo asi 200 kousků. Mladí opiÁáci se honili a vÁískali, maminy hrdě nesly na zádech novorozené potomky a vyhrabávaly ze země koÁínky, a samci nás bedlivě pozorovali. A šel z nich trochu strach - jsou to krasavci s dlouhou svÁtlou srstí, ale když se opÁou rukama, sevÁeny v pÁst, o zem a ukáÁou vám veliké zuby, vypadají ú jako gorily.

Ale k Áádne agresivnímu chování, my skrz jejich stádo pomalu a rozvÁně prokliÁovali a došli k další chatě, k další bohaté hostině. Tahle chata má la nádherné výhledy, a západ slunce, na který nikdy nezapomenu. MIKIN PokrÁování pÁiště